

อุบายพัฒนาจิต

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

ก็จะได้เป็นเวลารอคอยพร้อมของคณะผู้ที่จะมาร่วมฟังธรรมและมาปฏิบัติธรรมร่วมกันจำนวนมาก แต่เวลาที่เรากำหนดก็ได้เวลาถึงแล้ว ตามที่เรากำหนดและประกาศไปว่าจะใช้เวลาบ่าย ๑ โมง ๑๓ นาฬิกา เป็นเวลาฟังธรรมอบรมกรรมฐานตามที่เราตั้งข้อธรรมะไว้ว่าจะให้แสดงธรรมเรื่องพัฒนาจิต

เรื่องแสดงอุบายแก้ไขจิตของผู้ปฏิบัติธรรม อันนี้คือหัวข้อที่เรายกขึ้น แต่เรื่องธรรมของพระพุทธเจ้าของเราก็เป็นเรื่องพัฒนาจิตใจโดยเฉพาะ คือเป็นธรรมะที่ชำระจิตใจของชาวพุทธบริษัททั้งหลายมา นานตั้ง ๒๕๐๐ กว่าปี ตั้งแต่พระพุทธเจ้าของเราได้ปฏิบัติ ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ก็เรียกว่าพระองค์ก็พัฒนาจิตใจ ชำระจิตใจด้วยอุบายธรรมะที่เกิดขึ้นจากจิตของพระองค์ที่ได้รับความสงบที่เรานำมาฝึกสอนหรือนำมา หรือเรากำหนดจิตตั้งสติไว้อย่างนี้ เราต้องตั้ง**สัจจะ** ตั้งสติไว้ว่า เรา

พยายามที่จะให้ธรรมออกก่อนอยู่หน้าเรา ให้กิเลสอยู่หลังเรา
มันจะได้ทัน มันจะได้กันอยู่อะไรอย่างนี้

อย่างเราสำหรับชาวบ้านทั่วไปก็มีกิเลสอันเดียวกันหมด
ไม่ต่างกันนะที่นี้ คือตัวที่ชื่อว่ากิเลสคือสิ่งเลวร้ายสิ่งไม่ดี สิ่ง
ปลอมแปลงต่างๆ อย่างที่ท่านให้เอาตัวของเราเป็นหลัก ให้
กำหนดตัวของเราดูเป็นหลัก เพราะเป็นที่อยู่ ที่มี ที่เป็นของตัว
ใครตัวมันทุกคนนั่นนะ เราดูก็เป็นสิ่งที่เราปรุงแต่งเราเพิ่มเติม
เราเอามาเสริมอะไรต่างๆให้มันเป็นขึ้น แต่ถ้าของเดิมมัน...เราก็
มีเฉพาะธรรมแต่ให้แต่ส่วนกิเลส ส่วนสิ่งที่เราปรุงแต่งเพิ่มมาก
ขึ้นนั่นนะ มันเป็นส่วนเพิ่มความยุ่งยากความลำบากให้เราอีก

เหตุนี้ท่านจึงสอนให้เราเป็นผู้ที่เอาธรรมะที่ดั้งเดิม คือเอา
เฉพาะที่กายที่ทำ ที่มีอยู่ เราไม่หลงสิ่งปรุงแต่ง เราไม่หลงวัตถุ
สิ่งภายนอกอะไรอย่างนี้ แล้วเราก็รู้คำสอนพระพุทธเจ้า
ทั้งหมดนี้ ท่านก็สอนเพื่อพัฒนาจิต เพื่อชำระจิตให้ผ่องใส
สะอาดทั้งนั้น แล้วก็เพื่อทำจิตให้สงบร่มเย็น มีความอยู่เย็นเป็น
สุขในจิตของเราผู้ปฏิบัติ คือได้รับผล ได้รับความสุขสงบสุขที่เราทุก

คนมุ่งปฏิบัติ มุ่งที่จะให้จิตใจเราเป็นไปในธรรม ก็อาศัยอุบายที่
นี้ อาศัยการปฏิบัติตามหลักคำสอนพระพุทธเจ้า คือเรา...อุบาย
คือเป็นอุบายปัญญา ไม่ใช่อุบายตามสัญญาตามที่เราฟังได้
อย่างนี้

อย่างที่เราหลงพ้ออธิบายนี้ก็ไม่ใช่ว่าปัญญาคือเป็นสัญญาอยู่
แต่เราจำได้แล้วนำไปปฏิบัติในที่ของเราเฉพาะตัวของเรา ในที่
ความสงบ ในที่เหมาะสม ท่านบอกว่านั้นคือการที่จะเปลี่ยน
จากสัญญามาเป็นปัญญา คืออาศัยปฏิบัติที่นี้ ต้องเปลี่ยนจาก
ความศึกษา ความทรงจำพระสูตรมาเป็น ป ปลา คือให้เกิด
ปัญญาขึ้น จะเกิดปัญญาได้

ก็เราเปลี่ยนจากร่างกายของเรานี้แหละ คือให้เรากำหนด
เปลี่ยนกำหนดรู้ ที่เราว่าร่างกายของเรา แต่พระพุทธเจ้าท่าน
ไม่ได้ว่าร่างกายของเรา ท่านว่าเป็นรูปสัตว์เป็นรูปบุคคลหรือ
เวไนยสัตว์ ท่านให้ชื่ออย่างนี้ ที่นี้ถ้าเราเปลี่ยนตาม เราแก้ไขให้
จิตเราเห็นไป มันก็เกิดปัญญาขึ้นแหละที่นี้ มันจะเห็นว่า เอ๊ะ ตัว
เราไปจำ ไม่ใช่ ถ้าเราจะใช้ปัญญาสอบถามก็ได้ เราก็ถามตัว

ของเรา ถ้ามอ้วยวะของเรา แชน ขา หู ตาว่ามันเป็นของเรามั้ย
มันจะตอบรับเราเป็นเสียงให้เราได้ยินไหม อันนี้ก็คือว่าธรรมะ
ตัดสินให้เรา คือสงบไม่มีเสียงตอบ ถ้ามตา ตาก็ไม่ตอบ ถ้ามหู
หูก็ไม่ตอบ ถ้ามทุกส่วนในอ้วยวะนะ นั่นคือเรามีอุปายที่จะแก้
กิเลสแหละที่นี้ ที่จะถามกิเลส ให้กิเลสเคঁาอาย เคঁากลัวเรา ให้เขา
ไม่มารบกวนเราเพราะจิตเราเกิดปัญญา เรากันไว้ว่ามันไม่ใช่
เรา

ฉะนั้นถ้าคือถ้าเราปฏิบัติธรรมเราพึงธรรมตามแนวปฏิบัติ
เราได้ความสงบ ได้สมาธิธรรมเป็นขั้นต้น คือเราจำอุปายครุบา
อาจารย์ท่านสอนบ่อยๆ ท่านพูดบ่อยๆ ค่อยจำค่อยปฏิบัติไป
ไม่ใช่ที่เราจำในเวลาที่เราพึงธรรมบรรยายมากๆ เวลาบรรยาย
มากๆ เนี่ย มันจำยาก คือไม่ใช่อะไรหรอก เราจะจำทุกคำทุกบท
ได้ คือสำหรับหลักธรรมปฏิบัติ ท่านไม่ต้องการความยืดยาว
ท่านต้องการความรัดกุมกะทัดรัดสั้น เพื่อจะได้จำไม่ยาก คือว่า
เราย่อความจำ ย่นสัญญามาให้สั้นๆ อย่างนี้ คือให้จำเพียงคำ
เดียว ของอันเดียว กับของอันมีจำนวนร้อยจำนวนพันอย่างนี้มัน

ก็ต่างกันอย่างนี้มันก็จำง่ายดูง่าย ใจความจำของเราที่มากมายมัน
ก็ยุ่งยากแหละทีนี้

อย่างที่เราศึกษามามาก เราเห็นมามาก เราได้ยินมามาก
อย่างนี้ มันก็ไม่ใช่ว่าจะมาช่วยให้การปฏิบัติของเราให้ดีให้สงบ
ได้ ที่เราจะดีจะสงบได้ก็เกิดจากการปฏิบัติทั้งหมด เปลี่ยนจาก
การศึกษา เปลี่ยนจากการใช้สัญญาความจำ เรามาใช้การ
ปฏิบัติเป็นหลักนำ คือเปลี่ยนมาปฏิบัติตัวของเราทุกคน คือเรา
มีเวลาที่จะปฏิบัติ เราได้ทุกคน เวลาไหนก็ได้ อยู่ที่ไหนก็ได้ นั่น
เป็นเวลาส่วนตัว เราก็เอาไปปฏิบัติ ไปเปลี่ยนให้ใช้อุบายคำสอน
พระพุทธเจ้าเนียแหละ คือซึ่งเป็นสัญญาไปนำหน้าก่อน แต่เรา
ปฏิบัติ เราถาม เราทักบ่อยๆ จิตมันก็จะค่อยรู้ค่อยตื่นขึ้นมา

อย่างที่ท่านให้ภาวนา ให้ปริกรรมว่า**พุทโธ**สั้นๆ แต่
ความหมายของพุทโธก็มีความหมายกว้าง ที่มีคุณที่สูงมาก
ท่านบอกว่าคือพุทโธซึ่งแปลเป็นภาษาไทยเค้าเรียกว่า ผู้รู้ธรรม
ผู้รู้ตื่น ผู้รู้เบิกบาน ผู้รู้สงบอะไรอย่างเนี่ย ก็เป็นความ
หมายความแปลที่เป็นฝ่ายดี เหตุนั้นถึงเราจะนึกคำเดียว แต่

ความหมายก็มาก กว้าง คือกว้างที่จิตของเรานั้นแหละที่รู้ รู้การ
ทำของเรา รู้การปฏิบัติธรรม คือการเร่ร่อนน้อมนำอารมณ์มาใส่
ใจ เราไม่คิดส่งไปภายนอกอย่างที่เราเคยปล่อยจิต เทียวไปไม่มี
ขอบเขตอย่างนั้น เราไม่ปล่อย คือเราพยายามที่จะกำหนด ที่จะ
ตั้งสติไว้กับร่างกาย รู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้

ฉะนั้นร่างกายของเราก็เป็นบ้าน เป็นสถานที่ศึกษาหรือเป็น
อาคารเรียนของพระพุทธศาสนา อย่างเราที่มีสถานศึกษา มี
มหาวิทยาลัยมีอะไรต่างๆเนี่ย อันนั้นมันเป็นโครงสร้างของ
สถานที่ แต่ส่วนการสร้างการศึกษาทางธรรมก็คืออาศัยร่างกาย
คืออาคารหรือโรงของสิ่งก่อสร้างจากกรรมที่นำมาให้เราเกิดเป็น
ร่างกายนั้น มาเป็นสถานที่ปฏิบัติและศึกษา ถ้าคนไหนเป็น
นักศึกษาก็คือใจเป็นผู้อยู่ศึกษาในร่างกาย ตั้งใจศึกษา ตั้งใจเข้า
มาอยู่ในโรง คืออยู่ในร่างกายตลอด ก็เหมือนนักศึกษาที่ตั้งใจ
ศึกษาดี ไม่หนีโรงเรียนแล้วก็ไม่ทำความเสียหายให้เกิดขึ้นใน
โรงเรียน ตั้งใจมาอยู่ไม่ขาด ก็เหมือนกับว่าการปฏิบัติธรรม ก็
เป็นการที่เข้าเรียนศึกษาในร่างกายของเราแต่ละคน แล้ว

โรงเรียนก็มีของใครของมันแหละที่นี่ คือมีคนละโรงๆ แล้วก็มีครู
คนละคน ละคน คือมีใจอยู่ด้วยอาคารโรงเรียนหลังนี้

ท่านให้มาศึกษามาเรียนที่นี่พระพุทธเจ้าของเรา เราจะ
กลายเป็นคนรู้คนดีที่เนี้ย เพราะรู้ดียังไง เพราะว่าโรงเรียนหลังนี้
มีครูดี มีผู้สอนดี มีผู้ปฏิบัติดี ควบคุมดี ก็มีหลัก**สติปัฏฐาน ๔** ที่
ท่านเอามาสอนเป็นหลักการปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนา ก็มา
เพื่อบำรุงเพื่อใช้เป็นหลักสูตรเพื่อใช้ในการศึกษาในโรง ใน
ร่างกายอันนี้ นี่แหละ อย่างที่ว่า **กายานุปัสสนา** ท่านก็ยกหมาย
ร่างกายเป็นโรงแรก แล้ว **เวทนานุปัสสนา** คือเรื่องความสุข
ความทุกข์ที่เกิดจากโรงเรียนของเราเป็นไป หรือเราผู้ที่อาศัย
โรงเรียนรับรู้ ว่าร่างกายของเรา โรงเรียนของเราทุจริตไหมยัง
รับผลกระทบแดดลมฝนอย่างไร นี่เรียกว่าเวทนา นอกนั้น**จิต**
(**จิตตานุปัสสนา**)ก็คือเจ้าของโรงเรียนเป็นผู้อยู่เป็นผู้ดูแล นี่
ท่านว่าอย่างนี้ ที่สี่ก็ **ธรรมานุปัสสนา** ก็เป็นธรรมของ
พระพุทธเจ้าทั้งหมดแหละที่นี่ ในโรงเรียนในร่างกายของเราแต่ละ
คนนะ

ดังนั้นเรามาเข้าเรียนเข้าลู่อย่างนี้เนี่ย ใครจะไปอยู่ที่ไหน
สถานที่ที่ไม่เกี่ยวข้องก็ต้องเป็นคนดี ต้องเป็นผู้รู้ดีและปฏิบัติดี
ไม่หนี ไม่ทำความเสียหาย เราจะอยู่ในชาติไหน ประเทศไหน ก็
รักษาความดีไว้ได้ เพราะว่าทั้งโรง ทั้งครู ทั้งการศึกษา การ
ปฏิบัติ ก็อยู่ด้วยกันครบถ้วน คือไม่บกพร่องที่นี่ แล้วสิ่งที่ดีคือ
ผลดี คือคุณความดีเกิดขึ้น บุญที่เราปรารถนาซึ่งเป็นบารมี
หลักธรรมของชาวพุทธเรา ก็เกิดขึ้นในสถานที่เราปฏิบัติที่เรา
ศึกษานี้ หรือว่ามีขึ้น เกิดขึ้นที่นี่หมด เราไม่ต้องไปหาที่อื่น ไปหา
วัตถุ เอาไปถวายเป็นทาน หาสิ่งที่เป็นของมีมูลค่ามากๆ ไม่ต้อง
ท่านบอกว่ามันเกิดมีบุญขึ้นในการปฏิบัติ เกิดขึ้นในตัวของเรา
 เพราะว่าตัวของเราทั้งหมดนี้ มันเป็นมรดก มันเป็นกองทรัพย์อัน
ประเสริฐ ท่านว่าอย่างนี้ ถ้าเราทำให้เกิด ให้มี เราขุดค้นขึ้นมา
ได้ ก็ไม่อด ไม่อยาก ไม่จน สิ่งดีๆที่มีในตัวของเราที่เราจะทำให้
เป็นคุณขึ้นมา อย่างพระพุทธเจ้าของเราทำได้ตรงนี้ คือที่ตัวที่
จิตของเรานี้แหละ บารมีต่างๆเกิดขึ้น ที่นี้ความอุดมสมบูรณ์
เกิดขึ้น เราก็แก้ความยากจน ความเดือดร้อนได้ที่นี้ เพราะว่าเรา

มีพอ ไม่บอกพร่อง นี่เราปฏิบัติ เราก็สงบขึ้น คือเราไม่หิวอะไรแล้ว
นี่ จิตมันไม่คิดไปอยากอะไร ไม่อยากไปปองหาอะไร เพราะมันมี
เหมือนคนมีของมีเงินครบอย่างนี้แล้ว เราก็มีความรู้ครบ
ศึกษาครบจบชั้น แล้วจะไปเรียนอะไรต่อ ก็พอ ก็ปฏิบัติอย่าง
เดียวแหละที่นี่

แต่สมัยปัจจุบันที่เราอยู่ที่นี่ เรารู้สึกเราเจริญเกินคาดหมาย
ถ้าเทียบครั้งสมัยโบราณ หรือครั้งพระพุทธเจ้าของเราอย่างนี้ ก็
ไม่ได้ศึกษาก็ไม่ได้ใช้วิชาการมาก แต่ใช้การปฏิบัติมาก
เพราะว่าการปฏิบัติมากนี้มันมีคุณค่ากว่า หรือดีกว่าอะไรอย่าง
นี้ แต่การที่เราเรียนรู้มาก เราใช้หลักวิชาการมาก ไม่มีการ
ปฏิบัติช่วย ผลที่จะเกิดจะได้รับมันไม่มี มันไม่สมบูรณ์แต่ถ้าเรา
รู้ น้อย เรียนน้อย เราปฏิบัติมากนั้นนะ ถูกตามหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้า เพราะเรารู้น้อยแต่เราปฏิบัติความรู้ให้มาก ให้ดี
เพิ่มขึ้นหลายเท่าอย่างนี้ ก็มีคุณค่ามากขึ้น อย่างที่ว่าสอนให้เรา
มีอุบายเฉพาะอุบายเดียวเรื่องเดียว เพื่อแก้ไขกิเลสเฉพาะที่มัน
มีในใจของเรา นั้นนะ มันก็ไม่ต้องไปหาอย่างอื่นอีกมากที่นี่ เรามี

ปัญญาเราก็แก้พวกกิเลส พวกสัญญาที่มันมีมันรบกวนจิตใจเรา
อยู่นั่นนะ ที่นี้มันก็ไม่ต้องถามมากแหละที่นี้ มันมีน้อย ฉะนั้นเรื่อง
ปัญญาก็เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าเรานำมารักษา มาแก้กิเลสได้
เพราะปัญญา เพราะพระองค์สร้างบารมีสร้างปัญญามาแก้กล้า
สมบูรณ์แล้ว ที่นี้ปัญญาของท่านก็แหลมคม เรียกว่าแข็งแรง คือ
ไม่กลัวกิเลส สามารถที่จะฝ่าฟันตัดกิเลสได้

แต่ถ้าเราปัญญาเรายังอ่อนอยู่ เราก็ไม่กล้า เพราะว่ากิเลส
มันเป็นของหยาบของหนาไม่ใช่ของง่าย ถ้าปัญญาของเราอ่อน
เราไม่กล้า เราก็ตัดกิเลสไม่ได้ ฉะนั้นปัญญาจึงมีคุณค่าสำหรับที่
จะตัดกิเลสทุกประเภทได้ จากพระพุทธเจ้าของเราที่ตัดด้วย
ปัญญาอย่างนี้ เพราะว่ากิเลสมันเป็นสัญญา ส่วนปัญญามัน
เป็นตัวตัด หรือว่ากิเลสมันเป็นตัวโลก แต่ปัญญามันเป็นตัว
ธรรมที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติชำระจิตใจ พัฒนาจิตใจนะ ก็
ต้องมีปัญญา อย่างที่เราพูดกันว่าทั่วๆไป อย่างที่เราหรือคนอื่น
เห็นกัน ที่ทำอะไรบางอย่างที่ไม่แสดงออกด้านปัญญาเราก็ว่า
โง่ ทำไมมันโง่ มันไม่มีปัญญาอย่างนี้ เราจะหักจะด่ากัน ขอให้

ปัญญาชักหน้อยก็จะดีขึ้นอย่างเนี้ย เหมือนกับว่า เรารู้ว่าโรคแต่
เราไม่รู้ยาอย่างนี้ แต่ถ้าเรารู้ว่าตัวเรามีเชื้อโรค แต่เรารู้ยาที่จะ
รักษาชักอย่าง เราก็ยังมีทางแก้ นี่เหมือนกัน เรามาปฏิบัติ มา
ศึกษาพระพุทธศาสนา เอาอุบายปัญญาของพระพุทธเจ้ามาใช้
พัฒนาจิตใจของเราก็เหมือนกัน

ถ้าเราได้ปัญญา เราพัฒนาให้ถึงใจ เราปฏิบัติให้ได้ให้
ประจำอย่างเนี้ย เราก็จะเห็น เห็นผลเห็นความสะอาดในจิตของ
เราเนี้ย เห็นเครื่องหมาย เห็นการเปลี่ยนแปลง เหมือนเรากวาด
พื้นที่ที่สกปรกมาก่อนอย่างเนี้ย พอเราเอาไม้กวาดกวาดไปรอบ
หนึ่ง เราก็เห็นแล้วว่าคือมันสะอาดขึ้น เราเห็นรอย เรากวาดไป
ครั้งเดียวมันก็เป็นรอยให้เห็น แต่เรากวาดไปหลายๆครั้ง กวาด
กว้างๆมันก็เห็นกว้างไปเองนั่นแหละทีนี้ เราก็เห็นว่านี่คือธรรมะก็
เป็นเครื่องกวาดกิเลส เป็นเครื่องขัดเกลากิเลสอย่างนี้ กิเลสที่
เป็นละอองที่มันเป็นผง เป็นของสกปรก ที่มันมากับลม คือลม
จิต ลมความคิด อารมณ์ของกิเลสที่มีในจิตนี้ มันปลัดมาตกใส่
ท่านบอกว่ากิเลส สิ่งมัวหมอง สิ่งสกปรก เรามันต้องอาศัย

ปัญญานี้แหละ เหมือนบ้านเราสกปรก เราก็ต้องอาศัยไม้กวาด
ผ้าเช็ดพื้น ถึงเราภาวนาทุกวันก็เพื่อขัดกวาดจิตใจนั้นนะ ท่าน
จึงให้ปฏิบัติเป็นกิจเป็นกิจประจำวันอย่างนี้ คือถ้าเราเว้นไป เรา
ห่างไป มันก็จะสกปรกหนาขึ้น แล้วทุกอย่างที่มีในตัวเราหรือ
รอบตัวเราก็เหมือนกัน ก็จะได้เห็นกับตาแหละว่า เออ ถ้าเราไม่
ปฏิบัตินี้ก็จะมียะไรพลัดตกใส่ ละอองอะไรต่างๆ เหมือนเราอยู่
ในกรุงอย่างนี้ก็ยิ่งมาก เพราะว่ามลพิษ แก๊สน้ำมันมันเยอะ แล้ว
มันทำความสะอาดยากด้วย เพราะมันไม่ใช่ฝุ่นธรรมดา อันนี้เรา
ก็เห็น ถึงอารมณ์จิตที่มันเหนียวแน่นไปกับกิเลสก็เหมือนกัน เรา
ก็จะใช้ปัญญาง่ายๆไม่ได้ ปัญญาที่ไม่แข็งแรงไม่ได้ จะต้องใช้
ปัญญาเข้มแข็ง จะต้องฝึกต้องฝนอย่างดี ชุบอย่างดีให้มันแก่
กล้าถึงจะเข้าไปนั้นได้ ถ้าไม่ดีก็ไม่ได้ละ

นี่เรียกว่าเรามุ่งเพื่อขัดจิตใจเพื่อที่จะเปลี่ยนความคิดในด้าน
จิต เพื่ออุบายพัฒนาจิตใจของชาวพุทธเรา เราจะได้คุณพระ
ธรรมที่นำไปปฏิบัติตัวเรา ถึงเราไม่ได้อยู่ปฏิบัติอย่างผู้ที่เสียสละ
มาบวช แต่เราเป็นชาวบ้าน เราก็มีเวลาพอที่เราจะปฏิบัติได้ เรา

ไม่เอาไปเวลาไปทำกิจอย่างอื่น เวลาประกอบอาชีพก็มีเวลาพอ แต่ส่วนเวลาที่เราจะปฏิบัติธรรมประจำตัวประจำที่ก็มีพอ เราก็ น่าจะใช้เวลาปฏิบัติเฉพาะตัวเรานี่แหละ เพื่อเราจะได้อะไรกัน กัน กิเลส หรือกันเวลาที่เราไปทำเสียหาย เข้ามาสู่ที่ใส่ใจของเรา นั้นนะ อย่างคนที่ถือพุทธจริงๆเนี่ย ก็เราเป็นพุทธที่ถึงใจหรือว่า พุทธที่เข้าถึงหลักปฏิบัติอย่างนี้ เราก็ต้องมีกิจของพุทธตลอด คือรู้ว่าเราไม่หลงไม่ลืมตัว ไม่ขาดสติอย่างนี้ ก็คือหลักของพุทธ ท่านว่า อยู่ที่ไหน อยู่คนเดียวอยู่รวมหมู่อยู่ในชุมชนมากน้อย เราก็พยายามที่จะกำหนด ไม่ให้สติเราสะเทือนหรือว่าเผลอไป กระทบคนอื่นอย่างเนี่ย เราก็ต้องเป็นเรื่องของพุทธแหละที่เนี่ย เป็นรู้จักเฉพาะตัว ไม่หลงส่วนรวม

อย่างที่เราเป็นฆราวาสเหมือนกัน ก็รู้เรื่องเฉพาะตัวเฉพาะ ครอบครัว หน้าที่ของตัวของครอบครัวที่จะปฏิบัติตามแนวของ พุทธเราอย่างนี้ ที่ฐานะหรือสถานที่เราจะปฏิบัติได้ แต่ถ้าจะ ปฏิบัติให้ได้สะดวกหรือเต็มที่ มีธรรมชาติที่สมบูรณ์มันก็ยังไม่ได้อ เพราะเราอยู่ในฐานะ อยู่ในสภาพพื้นที่ที่จะต้องปฏิบัติให้มี

พื้นฐานของพุทธ ให้เป็นพื้นรองรับอยู่ คือไม่ใช่เราเป็นพุทธแต่
ชื่อ เป็นพุทธแต่ที่อารมณ์ เป็นแต่เพียงเราสวด เราไหว้ เราสวด
นั่นท่านบอกว่าเป็นเพียงอารมณ์ เรียกว่าเป็นลม ยังไม่ได้เป็น
หลัก ยังไม่ได้เข้มแข็ง ถ้าเราทำการปฏิบัติ เราขจัดจิตใจ เรา
ฝึกฝนอบรมต่อสู้กับการปฏิบัติอย่างเนี้ย ไม่ท้อถอยคือว่า เรา
หมายร่างกายเป็นหลักคือตัวของเราเป็นหลักอย่างเนี้ย บางที
กิเลสมันเข้ามา เราก็ต้องเอาปัญญาแก้ ไล่ไปอย่างเนี้ย อย่างที่
อธิบายอุบายธรรมะเพื่อพัฒนาจิตใจของพวกเราที่ไม่แตกต่างกัน
กัน คือลักษณะของกิเลสก็ไม่แตกต่างกัน ลักษณะของธรรมของ
ปัญญาก็ไม่แตกต่างกัน ถ้าเราไปใช้ให้ถูกที่ เอาไปใช้ให้เต็มที่
เต็มส่วนมันก็ได้ผลแหละที่นี้ ได้ผลเหมือนกัน

ฉะนั้นลักษณะปัญญาของพระพุทธศาสนาเนี้ยเรียกว่าใช้แก้
ใช้กันกิเลสได้ทุกอย่างทุกด้าน ถ้าท่านเปรียบเทียบ ศัสตราหอ
ดาบมีดให้เราเห็น ก็เหมือนมีด เหมือนดาบมันมีหลายด้านที่จะ
ทำได้ อย่างมีดปลายแหลมอย่างนี้ แล้วก็มีคม แล้วก็มีสัน แล้วก็
มีด้าม ท่านบอกว่า คือใช้ได้ทั้งสี่อย่าง คือด้ามก็ใช้ตำ ท่านบอก

ว่าคมก็ใช้ฟัน สันก็ใช้ทูป ปลายก็ใช้แทง มันก็ใช้ประโยชน์ได้
รอบด้านแหละทีนี้ ถ้าเรามีปัญญาที่เราฝึกฝน ที่เราสร้างขึ้นมาจาก
เราสูงขึ้นด้วยการปฏิบัติ ทำด้วยบารมีธรรมที่พระพุทธเจ้าท่าน
นำท่านสอน มันเป็นขึ้นมาได้อย่างนี้ เราก็เลยได้ปัญญา ได้
เครื่องฝ่าฟันกิเลส เครื่องตัดกิเลส เครื่องชำระกิเลสได้ ท่านบอก
เป็นเครื่องหมายที่ว่า จิตของเราก็ต้องรู้อย่างนี้ รู้ว่าต้องทำกับตัว
เราอย่างนี้ ถ้าไปทำกับที่อื่นมันก็ไม่ถูกทีนี้ ต้องทำกับร่างกาย
ของเรานั้นแหละ ถ้าไปทำกับคนอื่นมันผิดแหละทีนี้เพราะว่ามัน
ไม่ใช่ของเรา ของเราก็คือร่างกายของเรา เราจึงมีที่ที่เราจะ
ปฏิบัติธรรม ที่จะสร้างอุปายปัญญาให้เกิดขึ้นในตัวในใจของเรา
ทุกคน

แต่เราไม่เข้าใจ เราไม่ได้คิดว่าอยู่ในตัวของเราอย่างนี้นะ
บางทีอะ หรือบางคนก็ต้องนึกไปไกลๆถึงพระพุทธเจ้าโน่น ถึง
คนอื่น ไม่ได้นึกเข้ามาหาตัวเองอย่างนี้ แต่พระพุทธเจ้าท่านสอน
ใส่คนที่ป็นชาวพุทธทุกคนแหละทีนี้ สอนเข้าหาตัวหาจิต ให้เอา
มาคิด มาสร้างปัญญาขึ้น ให้เรามากำหนดขึ้น ให้เรามาใช้

ปัญญา ใช้ความสงบ ใช้สติ สร้างขึ้นมาอย่างทุกคนนะ ให้มัน
เกิดขึ้น แต่มันไม่ใช่สร้างง่ายนะที่นี้ มันก็จะเห็นความลำบากใน
การสร้างในการปฏิบัตินี้ ถ้าคนเราไม่ได้ศึกษาดี ไม่ได้รู้จักวิธี
อุบายแก่นะมันสร้างยาก แต่ถ้าคนไหนที่มีบารมี มีปัญญา
พื้นฐานดี มันก็ดูง่ายขึ้น เพราะว่ามันมีบารมีรู้ที่นี้ รู้จักสร้าง รู้จัก
แก้ รู้จักดัดแปลงอะไรอย่างนี้ เหมือนอย่างเราจะเป็นช่างจะตีมีด
ใช้เฉพาะตัวเรา ก็ต้องเป็นช่างจะต้องมีอุปกรณ์ครบ แต่ถ้าไม่มี
โรง ไม่มีเครื่องอุปกรณ์ไม่มีช่างในตัวก็ทำไม่ได้ นี่พระพุทธเจ้า
ท่านก็ให้สร้างในตัวเราทุกคนนั่นแหละ อย่างที่ว่าเรามีโรงมีรูปมี
อะไรครบ เรามีอาคารเรียนในตัวของเราทุกคน ผู้หญิงผู้ชาย
อย่างเนี่ย เราไม่ต้องไปเข้าโรงเรียน ไม่ต้องไปหาสถานที่
สิ้นเปลือง ไม่ต้องไปใช้เงินจ้างครูสอน มันก็ตัดปัญหา ตัดภาระ
หมด

แต่ก่อนเนี่ยอย่างสมัยที่โบราณอย่างนี้ ก็ไม่สิ้นเปลือง ไม่
ลำบากเรื่องการที่จะฝึกสอน ที่จะแก้ไขความรู้สำหรับคนในชาติ
เรา ก็สร้างขึ้นมาจากความรู้ด้วยปัญญาจริงๆ ก็ง่ายขึ้น เพราะ

คนที่มึปัญญา มีบารมีเนื้ย มันจะมองเห็นอะไรทุกอย่างเป็นคุณ เป็นประโยชน์ และเป็นสิ่งที่มาประกอบให้ใช้ได้อะไรอย่างเนื้ย ถ้าคนไม่มีปัญญามันก็ทำอะไรไม่ได้นะแหละ ท่านว่า ฉะนั้น ปัญญาจึงเป็นของมีค่าสำหรับปฏิบัติในพุทธศาสนา และเป็น ยอดของพระพุทธศาสนาด้วย ถ้าไม่มีปัญญา ไม่สมบรูณ์ก็ตัด กิเลสไม่ได้ด้วย นี่เรียกว่าสิ่งที่เราจะมาอบรมศึกษามาสร้าง ปัญญากัน มาพัฒนาจิตใจ ให้ได้ความผ่องใสความสงบอยู่ที่นี่ ให้ได้เรามีความเห็น เห็นความดีที่เราทำเราปฏิบัติในจิตของเรา นี่ขึ้น อย่างที่ว่า เราเข้าใจหลักปฏิบัติหรือเข้าใจอุบายที่จะมาแก้ จิตของเราแต่ละคนเนื้ย จะทำจิตของเราให้สงบ อาศัยอุบาย ปัญญาช่วยอย่างเนื้ย เราจะทำสมาธิแบบเอาความสงบ แบบ จิตรวมสู่ภวังค์อย่างนี้มันไม่ได้ง่ายๆ เพราะว่าความพร้อม สถานที่ ทุกสิ่งทุกอย่างมันยังไม่เพียงพออะไรอย่างนี้

สมาธิที่เราอาศัยปฏิบัติ อาศัยเป็นกิจการงานประจำตัวของ เราเนื้ยแหละ เป็นสิ่งจำเป็นทุกคน เราก็ต้องอาศัยสมาธิ ปัญญา ที่อบรมให้เป็นสมาธิเนื้ยแหละ มาใช้เฉพาะตัวแหละที่นี่ คือแบบ

ใช้อุบายปัญญาช่วยออกหน้าอย่างทีอธิบายให้ฟัง คือไม่เอาไว้
ทางหลัง ต้องเอาปัญญาออกหน้า เวลาเราจะคิดครั้งไหนที่ใดก็
ตาม เราก็ต้องตั้งปัญญาไว้ให้มองเห็นอยู่ข้างหน้าเรา เราก็กัน
กิเลส กันสัญญาหลงๆที่จะมาติดจิตใจของเรานั้นแหละ มันมา
ไม่ได้ เพราะว่ามันกันอยู่ข้างหน้า มันไปก่อนแล้ว กิเลสที่สิ่งไม่ดี
มันอยู่ข้างหลังเรา เราไม่ได้ดู ไม่ได้จดจำหละที่นี้ มันก็ลบเลื่อน
ไปท่านว่า มันไม่ได้จะมาติดใจซะแล้ว สิ่งที่มันติดที่มันอยู่
ข้างหน้าคือตาเราเห็น อย่างนี้นะ มันเป็นกิเลสขั้นตรงนี้ ตาเห็น
หูได้ยิน สิ่งรับรู้ในร่างกายมันจำเอามันรับเอา มันก็เลยมากอง
อยู่ในใจเราหมด เลยมาเป็นกองกิเลสหละที่นี้

ที่นี้มันกองเยอะๆเนี่ย กว่าเราจะโกยออกไป กว่าเราจะแยก
จะล้างออกไป มันก็เหนียว เหมือนอย่างสิ่งสกปรกอยู่ในตัวใน
เสื้อผ้าของเราแต่ละคน อยู่ในที่นอน ที่ทำงานนะ ถ้าเกิดเรา
ปล่อยนานๆชักอาทิตย์ เราไม่กวาด ไม่เช็ด ปล่อยไว้นานๆก็รู้ มัน
ก็หนาขึ้นมาก เรามากวาดก็เหนียวมาก แล้วก็เสียเวลามาก แต่
ถ้าเรากวาดบ่อยๆเนี่ย มันก็ง่ายแล้วมันก็ไม่เหนียว เพราะว่ามัน

ไม่ได้ก่อกันขึ้น มันกระจายหนีไป อันนี้การปฏิบัติท่านก็เพื่อให้เราทำบ่อยๆ ถึงทำน้อย ก็รักษาได้ แต่ถ้าเราปล่อยทิ้ง ไม่ทำนานๆ นึกได้ค่อยนึกอย่างพุทโธอย่างเนี่ย วันหนึ่งเรานึกครั้งหนึ่ง หรือสองครั้งมัย เราลองนึกถามใจเราดูอย่างเนี่ย บางทีเราเป็นชาวบ้าน โอกาสที่จะนึกก็ยากมาก พอเรานึกออกหน้าตั้งแต่ว่า เออ เราจะไปหา ไปเอาทรัพย์ เอาความมี ความร่ำรวย จะไปหาวิธี หาอาชีพที่ดีๆ มันก็คิดไปแต่เรื่องเงินนั่นแหละ มันจะคิดนึกภาวนาพุทโธมันไม่ใช่่ง่ายนะเนี่ย มันเป็นวันๆมันก็นึกไม่ได้ มันก็ห่างมาก

ฉะนั้นเราต้องดูว่าการนึกการทำของเราเนี่ยแหละ จิตใจของเราเนี่ยที่จะเป็นพุทโธเป็นศาสนาเนี่ยมันก็ไม่ใช่่ง่าย จะต้องอาศัยเวลา อาศัยสติ อาศัยความที่เรามุ่งมั่นที่เราตั้งใจจริงๆอะไรอย่างเนี่ย เราเห็นว่าพระพุทธเจ้าท่านให้ใช้อุบายนี้ เอาหลักปฏิบัตินี้เป็นหลักการของพระพุทธศาสนา เป็นมัชฌิมาปฏิปทาอยู่ที่ความรู้ที่ความสงบเนี่ยแหละ ความพอนี้แหละ ความไม่บกพร่อง ความไม่หิว เราอิม เราอิมอยู่ในกายในใจนี้ อาหารก็

อิมอยู่ในตัวหมด เพราะว่าเราไปกินอาหาร เราก็เอาเนื้อเอารูป
ของสัตว์มาทำกิน แต่ในตัวเรานั้นก็มีอาหารเต็มตัวแล้วมันก็ไม่
หิว ฉะนั้นท่านให้มาปฏิบัติตัว รู้เรื่องของตัวเองทั้งหมดได้ ก็เป็น
คนสมบูรณ์ไม่ยากจน เป็นคนดี ไม่ต้องรบกวนคนอื่น ไม่ต้องไป
แย่งคนอื่น ปล้นคนอื่น เรามีครบทุกอย่าง ฉะนั้นบอกว่า โลกเรา
จะได้มั่งมีอยู่เย็นเป็นสุข ไม่อดไม่ยาก

อย่างที่ว่าในหลวงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เคยเตือน
ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์มานาน ให้รู้จักปฏิบัติสร้างครอบครัว
ตัวเองแต่ละคน ให้สร้างเศรษฐกิจพอเพียงจะได้แก้ไขปัญหา
ความยากจน ท่านก็มองเห็นอยู่ แต่คนหลายคนถ้าปฏิบัติตาม
หละที่นี้ มันก็จะมีผลขึ้นมา คือมันเกิดจากปฏิบัติอย่างเดียว คือ
ทำขึ้นถึงมีน้อย ถ้ามันมีขึ้นก็เพิ่มขึ้นมากขึ้น แล้วเราปฏิบัติมันก็
ช่วยประหยัดด้วย อย่างปฏิบัติธรรม กินข้าวมื้อเดียวหนเดียว
อย่างเนี้ย มันก็ช่วยประหยัดได้เยอะ แต่ชาวบ้านเนี้ยมันนี่ไม่
กำหนดหละที่นี้ อยากเวลาไหนก็กิน บางทีกลางคืนดึกดื่น หิวก็
ลุกมากิน มันจะช่วยได้ไง เพราะว่ามันมีแต่เพิ่ม ก็เรียกว่า

ส่งเสริมความอยาก บ่อนต้นหาให้มันอ้วนอะไรอย่างนี้ มันเป็น
ทางที่สร้างโรค ถ้าอย่างที่เราจะแก้โรค ลดโรคให้เบาบางเราฝึก
แล้วมันก็ดีให้ผลดีทีหลัง คือผลดีที่เราไม่ต้องลำบากไม่ต้อง
เปลืองไม่ต้องกังวล เวลา ไม่ต้องห่วงว่ากลัวจะเลยเวลาเพล
เวลาที่เรากินได้อย่างเนี้ย มันก็ตัดกังวลไปแล้ว คือไม่ห่วงแล้ว
แล้วจะไปทำอะไรก็ได้งานดีขึ้นเต็มเวลามากขึ้น แต่ถ้าเราห่วงแต่
ตัวแต่ปากแต่กินนะ เราก็ทำอะไรไม่ได้เต็มที่ เพราะว่ามันไป
เสียเวลากับเรื่องที่เราไปยุ่ง ไปมัวกิน มัวเพลินอะไรอยู่อย่างนี้

นี่เรียกว่าท่านให้แก้ไขในเรื่องกิเลส ในเรื่องตัวของเรา ใช้
อุบายปัญญา ใช้อุบายธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านนำมาปฏิบัติ
มาได้ตรัสรู้ นั่นนะ ได้ชำระกิเลสออกไปจากใจของพระองค์จริงๆ
ท่านก็สร้างเป็นตัวอย่างให้เราได้ปฏิบัติ เพราะเราถือพุทธ เราถือ
ตามความศรัทธาในหลักคำสอนในหลักพระสูตรนั้นแหละ แต่ถ้า
เรามาปฏิบัติ เราได้เกิดความศรัทธาในธรรม ในพระปัญญา เรา
มีความเชื่อมั่น ทีนี้เราเห็นชัดด้วยจิตเรา ว่าพระพุทธเจ้าท่านเห็น
อย่างนี้จริงๆ แล้วเป็นเรื่องอย่างนี้มาแต่ครั้งพระพุทธเจ้าของเรา

สองพันกว่าปี นั่นก็มีมา นี่เรียกว่าพระพุทธเจ้าท่านได้ปฏิบัติ
วัดผลมา และท่านก็รับรองพระพุทธศาสนาเรามาถึงทุกวันนี้
แหละ คือส่วนสำหรับทางโลกก็ช่วยให้ชาวโลก ให้บ้านเมืองเรา
อยู่เย็นเป็นสุข ส่วนทางศาสนาก็ให้ผู้ปฏิบัติ ผู้เสียสละเข้าไป
บวช ได้อยู่สงบรวมเย็น ไม่เดือดร้อนกระทบกระทั่งกัน

แต่บ้านเมืองเราทุกวันนี้ก็รู้กันทั่วประเทศว่ามันมีผลกระทบ
คนที่อยู่ในชุมชน อยู่ที่ในเมืองเจริญแล้ว กระทบไปถึงรอบนอก
ชนบทป่าเขา ครูบาอาจารย์อยู่สงบภาวนาจะต้องไปบวชไป
รายงานตัว นี่ไม่ใช่ว่าไม่ใช่มี คือมีเป็นประจำ หลวงพ่ออยู่
เชียงใหม่ไปจากกรุงเทพภาคตะวันออก ภาคอีสาน บอกว่าตาย
แล้วสมัยเนี่ย! นี่ท่วมหัวจะทำอย่างไร โห มันไม่ใช่เรื่องน้อยๆ
คนมาไม่รู้ทั้งประเทศนะ อู๊ย ไม่ใช่หลวงพ่อเป็นในหลวงเว้ย!
หลวงพ่อเป็นพระ ถ้าเป็นในหลวงจะแจกเงินให้พอใช้ทุกคนแล้ว
ก็หมดเรื่อง นี่แหละ มันแสดงผลอยู่จริงๆนะ

บางคนบอกว่ามันนอนไม่หลับ ขนาดนั้นแล้ว โห ทุกข์ขนาด
ไหน นอนไม่หลับเนี่ย ทุกข์ที่สุดแหละ ธรรมดาเค้ามีกลางวัน

กลางคืนให้นอนนะ โลก พระอาทิตย์ พระจันทร์ เค้ามี่ไว้ให้เรา
นอนให้ทำงาน แต่เราทำเกินโลกเขาหละทีนี้ กลางคืนเค้าให้
นอนหลับตัวก็นอนไม่หลับ เพราะมันทุกข์มาก อันนี้เราจะแก้ไข
อย่างไร...

ถ้าเรามาใช้พระพุทธศาสนาของเราเนี่ย พระพุทธเจ้าท่านใช้
มาถูกต้องเนี่ย เอามาปฏิบัติกันทีนี้ ปัญหาต่างๆเราก็ไม่ต้องไป
ตามแก้มันหรอก มันส่งลงที่ปัญญาหมดหละทีนี้ ตัวนั้นนะ คือ
ปัญหาทั้งหมดนี้รวมปัญหาทั้งโลกนี้นะ มันไม่ได้เกิดมาที่ไหน
มันเกิดมาจากตัณหาซึ่งมันมีตัวอักษรคล้ายกัน ความหมายที่ตัว
แก้เหมือนกัน แต่ว่ามันเกิดมาจากตัณหาทั้งหมด ถ้าไม่มีตัณหา
ปัญหามันเกิดไม่ได้อะไรอย่างเนี่ย ถ้าแก้ตัณหาแล้ว ปัญหาก็จบ
หมด

อย่างพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า คือท่านแก้ตัณหาหมด
ปัญหาไม่มี มันเกิดไม่ได้เพราะไม่มีที่มาเกิด เพราะมันมีเพราะ
มันมาเกิดอยู่ มันยังมาเกิดคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้นั้นนะตัณหา ทีนี้
ปัญหามันก็ขยายไปว่า เอ๊ะ เรื่องนี้คือตัณหาเฉพาะเรื่อง แล้วก็

เรื่องนี้แยกออกไปเฉพาะ เหมือนกิ่งไม้ที่มันแตกออก แยกกันกันข้างบนนะ มันเยอะ มันมาจากรากจากต้นเดียวกันแหละ ท่านบอกว่าอย่างนี้ก็เลยเป็นปัญหารอบด้าน เพราะมันยิ่งปล่อยให้มันสร้างมากๆ มันปิดบังมืดทึบหมดเลย นี่ท่านว่าเรื่องตัณหาที่เราตามแก้ไขกันอยู่ เรามีข้อข้องใจกันอยู่อะไรอย่างนี้

ฉะนั้นถ้าเราปฏิบัติธรรมเข้ามาหาหลักตัณหาได้อย่างเนี้ย เกิดความสงบ ทำจิตใจสงบได้นะ มันก็จบปัญหาลงที่ใจเราแหละที่นี้ มันไม่ไปหาเรื่องแล้วที่นี้ เพราะว่ามันไปหาแล้วมันก็รู้ว่ามันกลับคืนมาข้องใจเรา ใจเราก็พยายามที่จะไม่เกาะแล้วที่นี้ไม่ให้มันมาแล้ว เราก็ระวัง ก็มีสติจ้องอยู่เสมอ จะไม่ให้มันเผลอจะต้องรีบปลดทันที หรือว่าเวลาไปถูกเกาะนิดหน่อยเราก็รู้สึกเราก็รีบแก้ตอนที่มันไม่ติดลึก มันยังไม่แน่น มันก็ง่ายขึ้น

นี่แหละเรื่องว่าวันนี้ที่เรากำหนดเวลา แล้วก็หวั่นข้อธรรมที่จะให้นำบรรยายเรื่องอุบายพัฒนาจิตใจของชาวพุทธเรานั้น ก็เป็นเรื่องที่ได้นำมาอธิบายให้พวกเราได้ฟัง ได้จำ ได้เข้าใจเพื่อเราจะได้คัดเอาอุบายเฉพาะเรา ในเรื่องที่จะใช้ปัญญาที่จะมาแก้ตัว

เรา ปฏิบัติตัวเรา เปลี่ยนแปลงตัวเรานั้นนะ ให้เกิดปัญญาได้
ปัญญาใหม่เกิดขึ้น เราจะได้แก้ไขปัญหามากมายที่เรายุ่งยาก
อยู่ทุกวันนี้ละ ที่เรารู้ว่ากันอยู่นี้ ไม่รู้ว่าใครก็ใส่ในหลวงเต็มหมด
นั่นแหละ ก็นึกในหลวงพระองค์เดียวนั่นแหละ ทั่วประเทศแหละ
บ้านนอก ไม่รู้จะฟังใครแล้วเค้าว่าเงี้ย เค้าบอกว่าแสดง
เครื่องหมายรักในหลวงทั้งหมด เพราะในหลวงมีบุญที่เขาจะ
เคารพรักเพราะอะไร เราต้องคิดว่าจะปฏิบัติ จะเอาให้ในหลวง
ได้ปกป้องคุ้มครองเรา เราก็ทำบุญอย่างที่เราแสดงออกเนี่ย
แหละ นั่นแหละคือเทิดพระเกียรติ ถวายในหลวงด้วยการปฏิบัติ
อย่างนี้

เนี่ยก็ความรู้สึก เรื่องบุญเป็นเรื่องของจิต มั่นคง มั่นแผ่ไป
ทั่วโลกทั่วประเทศแหละ มันไปซึมซาบเข้าจิตใจของผู้มีบุญแหละที่
นี้ ก็เลยมารู้กันได้ ถึงจะบ้านเมืองมันเดือดร้อนมันไม่เนือง แต่ก็มีบุญ
มีผู้มีบุญอะไรอย่างเนี่ย ที่จะฟังพาอาศัยอย่างนี้ นี่เราก็
เหมือนกัน ก็เหมือนกับว่ามันเป็นยุคเป็นสมัยที่จะคัดคนรวมคน
เพราะว่าคนเดียวนี่เราก็เพิ่มจำนวนมากขึ้น บางทีก็ต้องมีภัยมี

อุบัติเหตุ ตายเป็นกลุ่มเป็นก้อนอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นอยู่ อัน
นี้ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราได้เอามาเทียบกับพระพุทธศาสนาของเรา
เมื่อเราได้รู้ได้มีปัญญาอย่างนี้ เราก็แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นปัจจุบัน
คือกลับมาหาบุญ หาคุณ หาทำความดีให้เราอย่างที่เราแนะนำ
มานี้ ถ้าเราปฏิบัติได้ เรามีคุณพระพุทธเจ้าเต็มใจ มีการปฏิบัติ
ธรรมที่มั่นคงทนทาน ไม่ทอดทิ้ง ไม่ท้อถอย ตลอดถึงข้อปฏิบัติ
คุณพระสงฆ์เราก็รักษาให้ครบถ้วน นี้ เราพยายามที่จะนึกๆใน
ใจเสมอแหละ เราไม่ต้องไปหาสิ่งอื่น ไม่ต้องไปขอวัตถุสิ่งค้ำกัน
แบบนั้นอย่างนี้ ให้มันเป็นเรื่องเสียหายคุณความดีของเรา นี้
เรียกว่าตรงต่อพระพุทธเจ้า

นี่แหละวันนี้ได้นำธรรมะบรรยาย ซึ่งพวกเราท่านทั้งหลายมา
ได้รับฟังกันพร้อมหน้ากันทุกคน ซึ่งโอกาสที่เราจะได้มา ได้เห็น
ได้พบกันอย่างนี้ ก็ไม่ใช่ของง่ายด้วยเนอะ เพราะเฉพาะหลวง
พ่อเองไม่ใช่ว่าเป็นพระที่ได้มากรุงเทพ มาได้รู้เห็นกับใคร ก็ด้วย
ว่าถึงคราวที่ความเป็นไปของในกรุงในอะไรหลายๆอย่าง ก็
พิจารณาแล้วมันก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ต้องมาคิดว่า มันเป็น

อย่างไรอย่างนี้ แต่ถึงดูอยู่ข้างนอกก็เห็นแต่มันไม่ใกล้ ถ้ามันดูใกล้ๆมันก็เต็มทีแหละที่นี้ ถ้ารู้ที่อยู่ใกล้ๆนี้ มันยังห่าง มันยังมีธรรมสิ่งอื่นแทรกซ้อนอยู่ ถ้ามาอยู่กับที่นี้เลย มันเรียกว่ามันเป็นของแท้เลยแหละที่นี้ เรียกว่าเต็มตึงเต็มที่ แน่นอึดอัดเต็มที่อะไรอย่างนี้ ก็ได้ยินเสียงบ่น ก็มาดูว่ามันก็เป็นตามที่คนที่ได้รับผลกระทบเหมือนกัน แต่ว่ากรรมก็บันดาลให้เราต้องทนอยู่ที่นี้ ถึงบ่นแล้วก็ไม่หอบไม่หนี อะไรอย่างนี้เลย บางคนก็ยังหาที่มาสร้างมาอยู่ก็เลย เจ็ดสิบกว่าจังหวัดก็เลยมาแน่นกันอยู่ที่นี่ ฉะนั้นถ้าเราปฏิบัติธรรม เราหาความสงบ หาที่สะดวกสบายก็มีมากมายประเทศไทยเรา ที่จะอยู่กับธรรม อยู่ปฏิบัติ อยู่สะดวกนี้ก็มีเยอะ แต่เราอยู่นี้ก็อยู่ด้วยบุญเหมือนกัน เพราะอยู่ใกล้บุญ คืออยู่ใจวางในหลวง คืออยู่ใกล้ตัวเงินอันนี้ คือทางโลกก็จุดก็มุ่งอยู่ตรงนั้นด้วย

นี่แหละเมื่อพวกเราท่านทั้งหลายได้มาร่วม ได้มาฟัง ได้มาได้อุบายปัญญาไปปฏิบัติก็นำไปปฏิบัติกัน ไม่ใช่ทดลองนะ ทดลองมันไม่ได้ มันต้องตัดความคิดอย่างเดียว พระพุทธเจ้า

ทดลองมาก่อนเราแล้ว เราเนียให้ทำตรงเลย ถ้ายังทดลองอยู่มัน
ก็ยังไม่ถูกแหละทีนี้ บางคนก็ เอ๊ะ ทดลองปฏิบัติดูว่าก็ยังเอา
ความสงสัยมาว่า ไม่ได้ คือว่าจะว่าเป็นยาอย่างนี้ พระพุทธเจ้า
รับรองมาหมดเป็นยาโดยตรงกับโลก ไม่ต้องทดลองคือต้อง
ปฏิบัติ ถ้าเป็นของทดลองก็ยังไม่ใช้ศรัทธาจริงท่านว่า ศรัทธา
จริงๆต้องไม่ต้องทดลอง ต้องทำ ทำโดยเฉพาะตรงๆอย่างนี้
แหละ นี่เรียกว่าเราเป็นผู้เชื่อตรง เชื่อจริง เพราะว่าเราเชื่อ
พระพุทธเจ้าจริงๆว่าทุกสิ่งเนีย ความรู้ความเห็นความเป็นเนีย
พระพุทธเจ้าไม่มีอะไรบกพร่อง แต่เรามีความบกพร่องอยู่ เรารู้
ว่าต้องรีบทำ ต้องตาม ต้องเร่งอะไรอย่างเนีย

นี่เรียกว่าเป็นการเตือนใจ ให้เรานำไปปฏิบัติ เราก็จะมี
ความสุขความเจริญในธรรม สติปัญญาของเราก็จะเจริญอก
งามขึ้น บุญทั้งหลายที่เราได้เราก็รวมพลังกัน ไปถวายให้ใน
หลวงของเราด้วย แบ่งมาใช้แก่ตัวของเราด้วย ไม่ต้องให้ใน
หลวงหมดหรอก เพราะตัวของเรานี้อดอยากอยู่นะ เดี่ยวยกให้
ในหลวงหมดตัวของเราก็หิวกันแหละ นี่แหละให้ตั้งใจ ให้ปฏิบัติ

รักษาไว้แบบนี้ เราก็เป็นชาวพุทธถ้วนหน้ากันที่นี่ เราก็ดับความ
ร้อนความวุ่นวายกันช่วยกันได้ เราก็มีความสงบร่มเย็น นี่เป็น
ธรรมะเตือนใจของเราทุกคน ก็พอสมควรแก่กาลเวลา ก็ขอยุติไว้
แต่เพียงเท่านี้

ที่มา: <https://youtu.be/ZCqWQNizZyA>